

Rozēm kaisu istabiņu

Tautasdziesma

Ro-zēm kai-su i-sta-bi-ņu tau-tu dē-lu gai-dī-dam'.

Kad sa-nā-ca die-ver-ti-ņi, slau-ku ro-zes pa-gul-tē,

slau-ku ro-zes pa-gul-tē.

- 1 |: Rozēm kaisu istabiņu
tautu dēlu gaidīdam'. :|
|: Kad sanāca dievertiņi,
slauku rozes pagultē. :|
- 2 |: Slauku rozes pagultēi,
pat' pa logu dārziņā. :|
|: Dārziņai noklausījos,
ko runāja tēvs, māmiņ'. :|
- 3 |: Tēvs solija, māte liedza,
Dievers lūdza raudādamis, :|
|: Tautiet's lūdza raudādamis,
sīku naudu skaitīdams. :|
- 4 |: Sol' par kaķi savu naudu,
ne par manu augumiņ'! :|
|: Es nebiju putna bērnis,
no zariņa noņemams. :|
- 5 |: Es nebiju putna bērnis,
no zariņa noņemams,
|: esmu barga tēva meita
stingras mātes audzināt'. :|

Rozēm kaisu istabiņu

Tautasdziesma

1

Rozēm kaisu istabiņu^(dim.),
tautu dēlu gaidīdam'.
Kad sanāca dievertiņi*,
slauku rozes pagultē.

2

Slauku rozes pagultēi,
pat' pa logu dārziņā.
Dārziņāi noklausījos
ko runāja tēvs, māmiņ^(dim.).

3

Tēvs solīja, māte liedza,
dievers lūdza raudādam's.
Dievers lūdza raudādamis,
sīku naudu skaitīdams.

4

Sol' par kakī savu naudu,
ne par manu augumiņ'!
Es nebiju putna bērnis,
no zariņa^(dim.) noņemams.

5

Es nebiju putna bērnis,
no zariņa^(dim.) noņemams.
Esmu barga tēva meita
stingras mātes audzināt'.

Volkslied

Mit Rosen streute ich mein
Stübchen aus,
den Freier zu erwarten.
Als zusammenkamen die Schwäher,
fegte ich die Rosen unter das Bett.

Fegte die Rosen unter die Liegestatt,
Sprang durchs Fenster ins Gärtchen.
Im Gärtchen lauschte ich,
was Vater und liebe Mutter sprachen.

Vater versprach mich,
Mutter lehnte ab,
der Freier bat weinend.
Der Freier bat weinend,
geizig ums Geld feilschend.

Biet er für eine Katze sein Geld,
nicht für meinen schönen Wuchs!
Ich bin nicht eines Vogels Küken,
vom Ästchen herabzupflücken.

Ich bin nicht eines Vogels Küken,
vom Ästchen herabzupflücken,
Ich bin eines harten Vaters Tochter,
von einer strengen Mutter erzogen.

VK/GD 7.2023

*dievertiņi = die Brüder des Bräutigams (Freiers)

Rozēm kaisu istabiņu

Tautasdziesma

Ro-zēm kai-su i-sta-bi-ņu tau-tu dē-lu gai-dī-dam'.

Kad sa-nā-ca die-ver-ti-ņi, slau-ku ro-zes pa-gul-tē,
slau-ku ro-zes pa-gul-tē.

1 |: Rozēm kaisu istabiņu

tautu dēlu gaidīdam'. :|

|: Kad sanāca dievertiņi,
slauku rozes pagultē. :|

2 |: Slauku rozes pagultēi,

pat' pa logu dārziņā. :|

|: Dārziņāi noklausījos,
ko runāja tēvs, māmiņ'. :|

3 |: Tēvs solija, māte liedza,

Dievers lūdza raudādamis, :|

|: Tautiet's lūdza raudādamis,
sīku naudu skaitīdams. :|

4 |: Sol' par kaķi savu naudu,

ne par manu augumiņ'! :|

|: Es nebiju putna bērnis,

no zariņa noņemams. :|

5 |: Es nebiju putna bērnis,

no zariņa noņemams,

|: esmu barga tēva meita

stingras mātes audzināt'. :|